

RAFAL JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

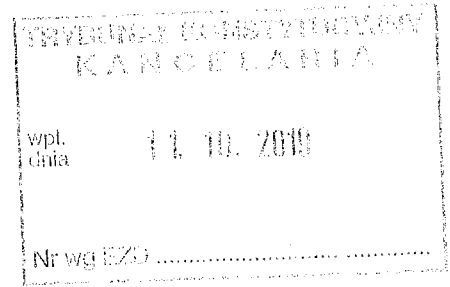
43-100 Tychy ul. Baziowa 24

email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl

ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365

NIP 6461097182

tel. 501 496 198

Tychy dnia 2019.09.25.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M J

Sygn. Akt

Skarga konstytucyjna.

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę o:

o uznanie Art. 13 ust. 1 i 2 Ustawy o ustroju sądów administracyjnych za niegodny

- z Art. 10 ust. 2 Konstytucji
- z Art. 10 ust. 2 Konstytucji w związku z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji
- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 2 Konstytucji
- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 10 ust. 2 Konstytucji
- z Art. 45 ust. 1 Konstytucji związku z Art. 144 ust. 3 pkt. 17 Konstytucji

oraz o zasądzenie na rzecz skarżących kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa prawnego oraz kosztów wstawiennictwa na rozprawie wg. klucza
zł/km co stanowi zł za każdą rozprawę.

Uzasadnienie

Skarżący w toku postępowania przed NSA w W pod Sygn. Akt
wniósł o wyłączenie od rozpoznania sprawy Sędziego delegowanego z Sądu niższej instancji
(którego orzeczenie zaskarżył) do NSA

Postanowieniem z dnia marca 2019 r. NSA w W oddalił wniosek o
wyłączenie wskazując, że norma Art. 13 ust. 1 i 2 Ustawy o ustroju sądów administracyjnych

dopuszcza delegowanie za jego zgodą każdego sędziego sądu administracyjnego do innego sądu administracyjnego oraz do NSA.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł zażalenie pismem z dnia marca 2019 r. które zostało odrzucone jako niedopuszczalne Postanowieniem z dnia kwietnia 2019 r.

W dniu czerwca 2019 r. wyrokiem wydanym pod Sygn. Akt Naczelnym Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną skarżącego w składzie z udziałem sędziego delegowanego.

Ostateczne orzeczenie w sprawie w postaci Wyroku z dnia czerwca 2019 r. wydanego przez NSA w W pod Sygn. Akt doręczono skarżącemu listem poleconym nr w dniu 23 września 2018 r. co potwierdza trackingu pocztowy :

Dane przesyłki:

Numer przesyłki	
Data nadania:	2019-09-18
Rodzaj przesyłki:	
Kraj nadania:	Polska
Urząd nadania:	UP W
Gabaryt:	A
Usługi komplementarne/dodatkowe:	Potwierdzenie odbioru
Masa:	

Status przesyłki:

Nazwa zdarzenia	Data i czas	Jednostka pocztowa
Nadanie	2019-09-18 18:38	UP W
Przesyłka w transporcie	2019-09-18 21:00	
Przygotowano do doręczenia	2019-09-23 06:25	UP T
Przekazano do doręczenia	2019-09-23 07:27	UP T
Awizo - przesyłka do odbioru w placówce	2019-09-23 11:16	UP T
Do odbioru w placówce	2019-09-23 14:41	UP T
Odebrano w placówce	2019-09-23 14:58	UP T

Oznacza to iż zgodnie z Art.77 ust. 2 Ustawy o postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym termin do wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął swój bieg w dniu 25 września 2019 r.

List przedmiotowy został doręczony skarżącemu w trybie tzw. EPO czyli elektronicznego potwierdzenia odbioru. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2017 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych wskazuje iż :

§ 13a. 1. Jeżeli warunki techniczne sądu wysyłającego oraz operatora na to pozwalają, formularz potwierdzenia odbioru, o którym mowa w § 2 ust. 2, **ma postać elektroniczną i jest przekazywany za pomocą systemu teleinformatycznego** służącego do obsługi elektronicznego formularza potwierdzenia odbioru sądu wysyłającego

Skarżący podnosi co następuje :

Jako pierwszy zarzut skarżący podnosi iż sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez osoby nie posiadające nominacji Prezydenta RP do sprawowania wymiaru sprawiedliwości w określonej instancji sądowej – jest naruszeniem konstytucyjnie chronionego prawa skarżącej do rozpoznania sprawy przez „właściwy Sąd” w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji, a więc przez osoby którym Prezydent RP nadał status niezawisłego wymiaru sprawiedliwości.

Ponadto za niezgodne z prawem do *właściwego Sadu* w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji jest w ocenie skarżącej sprawowanie wymiaru sprawiedliwości przez osoby powołane do tej funkcji przez organy inne niż wymienione w Konstytucji (jako wyłącznie uprawnione do nominowania Sądów poprzez wskazanie ich siedziby i obszaru właściwości).

Uzasadniając powyższe zarzuty przypomnieć należy, że w Wyroku z dnia 24 października 2007 r. w sprawie pod Sygn. Akt SK 7/06 Trybunał Konstytucyjny wskazał :

Istotą orzeczenia ostatecznego w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji jest więc jego związek z danym prawem lub wolnością konstytucyjnie chronionymi, nie zaś związek z toczącym się innym postępowaniem, nawet gdyby postępowanie to z punktu widzenia organu je prowadzącego miało charakter główny i zasadniczy, zaś postępowanie, w wyniku którego wydano orzeczenie dotyczące praw i wolności skarżącego, należało uznawać za jedynie poboczne, dodatkowe czy służebne wobec postępowania głównego” (OTK ZU nr 7/A/2006, poz. 85, s. 851). Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie podziela poglądy wyrażone w cytowanym wyroku.

(...) Na tle rozpatrywanej sprawy mamy bowiem do czynienia z jeszcze inną sytuacją, jeżeli chodzi o relację między przedmiotem kontroli konstytucyjności i ostatecznym orzeczeniem, uznawanym za przesłankę skargi konstytucyjnej. Niekonstytucyjność przepisów (...) dotyka bowiem ustroju władzy sądowniczej, nie zaś przepisów materialnoprawnych czy procesowych, tworzących sensu stricto podstawę orzeczenia w konkretnej sprawie. Tu związek zachodzący między kontrolowanymi przez Trybunał Konstytucyjny przepisami (normami) a ostatecznym orzeczeniem należy opisać poprzez odwołanie się do konstrukcji związku sine qua non. Jak już bowiem wyżej wskazano (pkt 1.1.) podstawowe przepisy ustrojowe (do których należą kontrolowane normy) także tworzą normatywną podstawę rozstrzygnięcia. Dotyczy to przepisów przesądzających o substracie personalnym (z kogo się składa sąd) i o wyposażeniu takich osób w odpowiednie kompetencje, w ramach których wydane zostaje ostateczne rozstrzygnięcie.

W wypadku przepisów ustrojowych związek między nimi i rozstrzygnięciem jest pozbawiony takiej bezpośredniości powiązania z podstawą konkretnego rozstrzygnięcia, jak w pierwszej i drugiej z opisywanych wyżej sytuacji (podstawa powołana w sentencji; podstawa wykorzystana do konstrukcji rozstrzygnięcia), a nawet bezpośredniości powiązania z wykorzystaniem normy w konkretnym postępowaniu, jak w trzeciej sytuacji. Niepodobna jednak zaprzeczyć, że przepisy ustrojowe stanowią tu normatywną podstawę (legitymizację) działania organu wydającego ostateczne rozstrzygnięcie. Jednakże po pierwsze jest to związek znacznie luźniejszy niż w pozostałych sytuacjach, a po drugie charakteryzujący się niekoniecznością wystąpienia wadliwości samego rozstrzygnięcia czy postępowania. O ile bowiem w opisanych dwóch sytuacjach w postępowaniu, którego efektem jest wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia, dochodzi do zastosowania przepisu niekonstytucyjnego (materialnego albo formalnego), o tyle

w wypadku niekonstytucyjności przepisu ustrojowego samo indywidualne postępowanie w sprawie i treść orzeczenia – mogą nie wykazywać usterek. Należy podkreślić, że jakkolwiek skarga konstytucyjna skierowana tylko przeciw przepisom ustrojowym nie wykazuje (i tak jest też w konkretnym wypadku) niekonstytucyjności normatywnej podstawy orzekania *in concreto*, to konstytucyjność przepisów ustrojowych, tak jak na tle rozważanego wypadku, determinująca kwestię tego, **kto może orzeczniczo działać jako sędzia**, wedle Trybunału Konstytucyjnego może być przedmiotem kontroli w ramach postępowania inicjowanego skargą konstytucyjną. Przesłanka objęcia badanego przepisu pojęciem „podstawy orzekania”, tak jak o tym mówi art. 79 Konstytucji, zostaje tu bowiem spełniona.

(...) Zasadniczy zarzut przedstawiony przez skarżących dotyczy naruszenia prawa do sądu zagwarantowanego w art. 45 Konstytucji. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego prawo do sądu obejmuje w szczególności (...) Rozwijając i uzupełniając dotychczasową linię orzeczniczą, Trybunał Konstytucyjny pragnie stwierdzić, że **konstytucyjne prawo do sądu obejmuje czwarty, bardzo ważny element, a mianowicie prawo do odpowiedniego ukształtowania ustroju i pozycji organów rozpoznających sprawy.**

Mając powyższe na względzie zważyć należy, iż zgodnie z Art. 7 Ustawy o ustroju sądów do pełnienia urzędu Sędziego NSA może być **powoływana osoba tylko na odrębne, ściśle oznaczone ustawą stanowiska na skutek nominacji Prezydenta RP po spełnieniu szeregu przesłanek formalnych.**

Art. 5 § 1 ustawy wskazuje ponadto iż Sędzią określonego Sadu można zostać z chwilą wręczenia aktu powołania przez Prezydenta RP. Konstytucja **nie przewiduje możliwości cedowania tego uprawnienia Prezydenta na jakiegokolwiek inny organ władzy publicznej.**

Ponad powyższe podnieść należy iż zgodnie z Art. 13 § 1 Ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi sędziowie sądów nominowani do pracy w WSA uprawnieni są do rozpoznawania każdej sprawy z wyjątkiem spraw zastrzeżonych ustawą do właściwości NSA. Art. 15 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi enumeratywnie wylicza postępowania co do których ustawodawca zastrzegł właściwość NSA a więc prawo do orzekania przez osoby spełniające przesłanki formalne i posiadające nominację Prezydenta RP uprawniającą do orzekania w NSA.

W końcu podnieść należy, że zgodnie z Art. 45 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do rozpoznania sprawy przez „właściwy” Sąd. Doniosłość aktu nominacji na sędziego określonego „właściwego” Sadu podkreśla **wyłączna kompetencja Prezydenta Polski do nominowania sędziów na określone nominacją stanowisko w oznaczonym konkretnie Sądzie powszechnym lub administracyjnym, albo w Sądzie Najwyższym.**

Mając powyższe na względzie podnieść należy, że zgodnie z dyspozycją Art. 45 ust. 1 Konstytucji ustawodawca dokonał oceny wagi i skali trudności postępowań w sprawach sądowych a następnie zastrzegł w Art. 15 ustawy iż określone sprawy (odwoławcze) rozpoznawać może wyłączenie NSA. W świetle gradacji uprawnień sędziowskich określonych w Ustawie o ustroju sądów administracyjnych wywieść można, że celem ustawodawcy **nie było procedowania spraw określonych w Art. 15 ustawy jedynie w budynku NSA przez dowolnego sędziego sadu administracyjnego**, ale orzekanie przez osoby mające określone doświadczenie zawodowe potwierdzone nominacją Prezydenta RP.

W tym stanie rzeczy niezgodnym z Art. 45 ust. 1 Konstytucji tj. z prawem do rozpoznania sprawy przez właściwy sąd wydaje się uprawnienie wprowadzone w ustawie o ustroju sądów administracyjnych iż na podstawie Art. 13 ustawy organ władzy wykonawczej może delegować dowolnego sędziego do orzekania w innym sądzie niż nominacja wskazana przez Prezydenta RP.

Jak wskazano wcześniej, uprawnienie to rodzi uzasadnione wątpliwości konstytucyjne. Strona zarzuca iż jest to nieuprawnionym cedowanie wyłącznych uprawnień Prezydenta RP na rzecz władzy wykonawczej czyli Ministra Sprawiedliwości albo na rzecz organu administracyjnego sadu jaki jest Prezes NSA.

Tak więc użyty w Art. 13 Ustawy zwrot „ do pełnienia obowiązków sędziego ” wydaje potwierdzać zarzut, że delegacja następuje wobec osoby nie mającej statusu Sędziego NSA a jedynie pełniącej takie obowiązki. Jest to nie przewidziane Konstytucją RP oraz stanowi **niedopuszczalne „ obejściem ” wyłącznych uprawnień Prezydenta RP do uprawnienia kogokolwiek do orzekania jako sędziego. W świetle ustawy o ustroju Sądów powszechnych uprawnienie Prezydent RP oznacza prawem do nominacji na stanowisko w ściśle określonym sądzie tj. zarówno co do obszaru właściwości tegoż Sadu jak i „poziomu” instancyjnego.**

Przypomnieć należy więc w tym miejscu, że w Wyroku dnia 23 lutego 2010 r. wydanym pod Sygn. Akt P 20 / 09 wskazano : ***Wystarczyłoby odpowiednie zdefiniowanie pojęć (...), aby pozbawić uprawnione osoby gwarancji konstytucyjnych***

Z tych względów skarga jest konieczna i uzasadniona.

RADCA PRAWNY
Rafał Jossé
KT 2030

